Samuel Rutherford

Christus' vaarwel

En Ik zeide: Ik zal ulieden niet meer weiden: wat sterft, dat sterve, en wat afgesneden is, dat zij afgesneden, en dat het overgeblevene de een des anderen vlees verslinden. En Ik nam Mijn stok Lieflijkheid, en Ik verbrak denzelve, teniet doende Mijn verbond, hetwelk Ik met alle deze volkeren gemaakt had. Dus werd het te dien dage vernietigd, en alzo hebben de ellendigen onder de schapen, die op Mij wachtten, bekend, dat het des Heeren woord was. (Zacharia 11:9 – 13)

Geliefden in onze Heere!

Deze tekst is Christus' vaarwel aan de Kerk der Joden. Hij is als het ware half buiten de deur, Zijn hoererende vrouw verlatende, en tot haar zeggende: Zoek nu maar een andere man, en Ik zal een andere vrouw zoeken; en zo zegt Hij haar vaarwel.
De woorden bevatten:

1. Christus' goede nacht: „Ik zal ulieden niet meer weiden."
2. Een vrucht van Zijn vaarwel: „Wat sterft, dat sterve."
3. De wijze waarop Hij van hen vertrekt: „En Ik nam mijn stok Lieflijkheid, en Ik verbrak denzelve."
4. Wat daarop volgde: „De ellendigen onder de schapen, die op Mij wachtten hebben bekend, dat het des Heeren woord was."
5. Eer Hij voorgoed weggaat, en Zijn roepen opgeeft, zegt Hij: „Betaalt Mij, wat u Mij nog schuldig zijt; brengt Mijn loon.
6. Zij gaven Hem voor Zijn loon, „dertig zilverlingen", om Hem daarvoor te kopen, om Hem te kruisigen.
7. Het spijt Hem, Hij is geërgerd, of maakt aanmerking op de prijs, en zegt: „Werp ze heen voor de pottenbakker; een heerlijke prijs, welke Ik waardig geacht ben geweest van hen." Alsof Hij zeide: Geeft dat aan uw bedelaars en vreemdelingen, om er een begraafplaats voor hen voor te kopen. Ik wil niets van uw loon hebben, als dat alles is wat u Mij wilt geven. En zo werd het loon des Heeren weer teruggeworpen op de akker des pottenbakkers, om die te kopen.

1. *En Ik zeide: Ik zal ulieden niet meer weiden.*
Hier wordt een verschrikkelijk woord en een zware bedreiging uitgesproken door Christus, de grote Herder, Die van de Vader was gezonden om Zijn schapen te vergaderen: „Ik zal ulieden

niet meer weiden." Past op, o volk van deze plaats, dat Hij dit ook niet tot velen van u zegt wegens uw gebrek aan liefde en uw verachten van Zijn ordinantiën met de middelen der zaligheid en der genade, die u worden aangeboden.
Hieruit kunnen wij aanmerken, dat Christus, wanneer Hij Zijn schapen, Zijn uitverkoren kinderen en volk heeft vergaderd, hen soms voor een tijd overgeeft. Deze profetie heeft betrekking op die tijd na de dood en de hemelvaart van Christus, toen de apostelen de Kerk der Joden verlieten, en zich daarvan afwendden, om een jonge vrouw voor hun Meester te zoeken en te vrijen, namelijk de kerk der heidenen.
Het was in de dagen van Abraham, toen het pas morgen en het begin der dagen was, dat de Heere Zijn schapen begon te weiden. Daarna zond Hij Mozes en Aäron om ze in de woestijn te hoeden. Hij zond profeten en dienstknechten tot Zijn wijngaard, met bevel om te zeggen: Brengt de vruchten, en betaalt de pachtsom aan Mijn Vader. Doch zij sloegen en stenigden de profeten. (Matth. 23 : 37) Wederom zond Hij andere dienstknechten en die sloegen zij ook. En ten laatste zond Hij hun Zijn Zoon, de Erfgenaam en Heere van alles, en Die doodden zij. Eindelijk en ten laatste zond Hij de apostelen, en ook die vervolgden en doodden zij.
Al die tijd was Christus bezig Zijn schapen te vergaderen, want Christus wil niemand van hen missen. Toen Christus al het onbetaalde geld, tot de laatste penning toe, had ingezameld, blies Hij de kaars uit, en bekommerde zich niet meer om de rest, maar zeide: 'Veegt het huis schoon en werpt ze weg, Ik heb het Mijne er uit gehaald.' Waartoe houdt een voornaam mens een huis? Niet om bedelaars en vreemdelingen te ontvangen; die krijgen een kleinigheid of een maal eten in het voorbijgaan, dat is alles wat zij daar te maken hebben. Maar hij houdt zijn huis om er zijn kinderen en dienstknechten in te onderhouden, en als het niet om hen was, zou hij de huishouding opbreken. Wanneer de kinderen van Christus volwassen en met hun nieuwe Man getrouwd zijn, wanneer Zijn schapen in Zijn schaapskooi verzameld, verzegeld en gemerkt zijn, en er niets dan vreemdelingen buiten zijn, dan breekt Hij de huishouding op, sluit de deur, en zegt: „Ik zal ulieden niet meer weiden."

2. De vrucht van het vertrek van Christus. Hij zegt: "Wat sterft, dat sterve."
Dit is ongetwijfeld een hard woord. Heere, indien Gij ons niet weidt, zullen wij sterven, dan zullen wij op de bergen verjaagd en gedood worden.
Ja, dat weet Ik, zegt Christus, dat zal geschieden. Maar dat zal Mijn schuld niet zijn; Ik zal u verlaten en Mijn roepen opgeven.
Wij zien hieruit wat het gevolg is, wanneer Christus Zijn schapen de rug toekeert. Zij sterven, zij vergaan, zij verslinden elkaar van de honger. Zij werden niet alleen zwervelingen op aarde, gelijk zij te dezen dage zijn; maar hun zielen verhongeren en zij tasten in de duisternis naar de komst van een andere Messias. Zo zien wij, dat, wanneer Christus, de Herder, weggaat, de vos, de leeuw, de wolf, en alle helhonden komen en de kudde verscheuren. Zo handelt de duivel, wanneer Christus is heengegaan. Dan worden de tenten der herders omgeworpen, de predikdienst weggenomen, en de kudde weggevoerd. Het overblijfsel en de bokken moeten de leeuw ten roof worden. De duivel krijgt het overschot; wat Christus afwijst valt wettig de duivel ten deel. Wanneer Christus Zijn tarwe heeft ingezameld, dan komt de satan, en neemt op wat niet ingebonden is. Wee u, die niet zijt ingebonden in de bundel van Christus, maar die uitgevallen zijt en op het veld ligt, en niet op de dorsvloer van Christus zult vergaderd worden! Want u bent wettig een eigendom van de duivel.

Voordat wij verder gaan, laat een ieder zich beproeven aan wiens kant hij staat. U kunt niet ontkennen, dat Christus aan het oogsten is, en Zijn schoven in dit land inzamelt. Ziet wiens

merk en wapenen u draagt, u moet óf die van God, óf die van de duivel dragen. Ziet of u in het zwarte kamp van Rome zijt, waarin de gevallen ster, de rode draak, en de vorst van de put des afgronds, oversten zijn. Want Christus monstert nu Zijn mannen, en roept uit: 'Wie is voor Mij, en wie trekt mee ten strijde?' Sommigen zeggen: God helpe ons, want wij weten niet, welke zijde de rechtste is. De een zegt dit, en anderen zeggen wat anders. Indien u zegt: 'Het is mij onverschillig', wel, dat staat mij niet aan. U zult eens een meester krijgen. De duivel krijgt volgens zijn recht de omzwervende schapen. Ik bedoel de onverschilligen, of dezulken, die geen partij kiezen, die aan geen van beide zijden staan.

3. Veel tijdelijke kwaden komen over een volk, wanneer Christus zegt: „Ik zal ze niet meer weiden." Menigten, die Zacharia hoorden, zouden zich verblijden over dit: „Ik zal u niet meer weiden." Zij zouden zeggen: Wij zullen die oude gebrekkige wereld terug krijgen. Toen wij gebeelde koeken maakten voor de Melecheth des hemels, hadden wij aan niets gebrek. Wij zullen vrijkomen van dat geschreeuw van die bassende profeten, die altijd maar roepen: „De last des Heeren, de last des Heeren." Zo spreekt ons volk ook: 'Als die godsdienst maar weg was, dan zouden wij die goede, oude, vrolijke, gezellige wereld weer hebben, waarin zoveel geluk en volmaaktheid was.'
Laat onze tekst u hierop antwoorden. Zo, zou u dan die oude gebrekkige vrolijke wereld weer hebben? Hoort dit dan uit Gods mond: 'Wanneer het Evangelie weggaat, dan zal de een des anderen vlees verslinden. God zegt dan: Duivel, Antichrist, Jezuïten, pestilentie, hongersnood en zwaard, valt op hen aan, Ik heb met hen afgedaan.' De Romeinen, het zwaard en de hongersnood hebben hen verslonden. Zal een moeder van de honger haar eigen kind opeten, om haar leven te rekken? En toch is dit geschied. Dat was die oude wereld, die de Joden kregen, toen Christus hun de rug toekeerde. (Jer. 25 : 17, 18) „En ik nam de beker van des Heeren hand, en ik gaf te drinken alle den volke, tot welke de Heere mij gezonden had: Namelijk Jeruzalem, en de steden van Juda, en hare koningen, en hare vorsten, om die te stellen tot een woestheid, tot een ontzetting, tot een aanfluiting, en tot een vloek, gelijk het is te dezen dage." Toen het volk des Heeren Woord verwierp, en dat van zich zette, evenals wij doen, gaf de Heere de beker van de wijn des toorns Gods in de hand van Jeruzalem en Juda, en gebood, dat zij zouden „drinken, en dronken worden, en spuwen, en neervallen, zodat zij niet weer zouden opstaan." Wat dunkt u nu van die oude vrolijke wereld? Ziet ook Psalm 74. Toen de Heere ophield Zijn schapen te weiden kwamen de vijanden in, beoorloogden, en verbrandden het Heiligdom, enz. En toen God de kudde verliet (Ps. 79) werden de dode lichamen Zijner knechten aan het gevogelte des hemels tot spijze gegeven. En ziet wat op Gods vertrek volgt: (in Ezech. 8 vers 9, 10, 11, en 12 vers 13) De vorst zal op zijn voeten wegvlieden, met zijn gereedschap op zijn schouder. „Ik zal ook Mijn net over hem uitspreiden, dat hij in Mijn jachtgaren gegrepen wordt; en Ik zal hem brengen in Babylonië, het land der Chaldeeën; ook zal hij dat niet zien, hoewel hij daar sterven zal." Zij zullen als vogels gevangen worden.

3. *En Ik nam Mijn stok LIEFLIJKHEID, en Ik verbrak denzelve, te niet doende Mijn verbond, hetwelk Ik met al deze volkeren gemaakt had.*
Hier zijn drie dingen:
1. Wat de stok is.
2. De naam daarvan: Lieflijkheid.
3. Dat de Heere hem verbrak.

1. Ik zal er niet verder op ingaan om de mening te onderzoeken. Het verbreken van de stok is het verbreken van het verbond; de stok zelf is het Woord van God en het verbond. Waarlijk, het Woord Gods is de herdersstaf van Christus, waarmede Hij Zijn schapen naar de hemel drijft, en de consciëntie wakker maakt. Christus heeft geen andere roede over de nek Zijner schapen dan Zijn Woord; dat is Zijn scepter. De kracht van Christus in Zijn schapen in te brengen ligt in Zijn Woord, want dat is Zijn scepter; daarom wordt het de arm des Heeren genoemd (Jes. 53). Een arm moet een hand en vingers hebben. Hij worstelt daarmede met Zijn vijanden, met zondaren, wanneer Hij hen tot heiligen maakt, en niemand zal het wagen hen te scheiden. De duivel zou gaarne Christus en de ziel scheiden, wanneer zij met elkaar worstelen, maar Christus slaat hem terug. Hij kan met Zijn staf de consciëntie wonden van iemand, die van zeven duivelen bezeten is, en maken, dat zij onder Hem vallen. Maar u moet weten, dat de Heere dit soort stok tegen verscheiden soorten mensen gebruikt, waarin u de nuttigheid daarvan kunt zien.

(1) Christus werpt Zijn stok naar velen, die Hij niet treft, omdat de scherpe punten in de consciëntie van sommigen niet meer uitwerkt, dan een stompe pijl op een koperen muur: (Ezech. 3 : 7) „Maar het huis Israëls wil naar u niet horen, omdat zij naar Mij niet willen horen; want het ganse huis Israëls is stijf van voorhoofd, en hard van hart zijn zij". Zijn er niet velen, die door de scherpe punt van Christus' staf niet meer bewogen of geraakt worden, dan een dode door het geluid van een bazuin, waarmede in zijn oor wordt geblazen? Het woord maakt hun consciënties nooit warm, zij kunnen hun ziel tegen een slag beschutten en beschermen.

(2.) Sommigen krijgen een neep en een wond in hun consciëntie, evenals de bevende Felix, en de wanhopende Kaïn en anderen; maar de duivel heelt hun wonden. Zo kreeg Kaïn een pleister op zijn wond, en hij ging een stad bouwen. Ziet dit in Hoséa 6 hoe onze Heere met Zijn staf zwaait en slaat. Hij zegt: (vs. 5) „Ik heb ze behouden door de profeten; Ik heb ze gedood door de redenen Mijns monds." Er waren scherpe wonden in hun consciëntie geslagen door de staf van Christus. Maar wat werkte dit uit? (vers 7) „Maar zij hebben het verbond overtreden." Zij heelden weer, nadat de staf van Christus hun consciënties verwond had.

(3). Sommigen krijgen een dodelijke slag met de staf van Christus, het Woord is voor hen een bazuin des doods, die niets tot hen roept dan de vloek en de vervloeking Gods: (1 Petrus 2 : 8) „Degenen namelijk, die zich aan het Woord stoten waartoe zij ook gezet zijn." Christus is hun „een steen des aanstoots en een rots der ergernis." Christus slaat met de scepter en de sterkte Zijner macht; (Ps. 110) Hij verslaat koningen, Hij maakt de heirwegen vol dode lichamen.

(4). De schapen des Heeren krijgen een wonde in hun consciëntie met de stok Lieflijkheid, wanneer Hij roept: „Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij." Saul kreeg een bloedige wonde met de scherpe punten van de stok, zodat de wet en haar vloeken en verschrikkingen hem van zijn hoge paard aftrokken, en achterover deden vallen, zodat hij uitriep: „Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?" Christus sloeg er met Zijn staf drieduizend op eenmaal, totdat zij verslagen werden in hun harten (Hand. 2 : 37). Wat, hun consciëntie slaan? Als u het wist, zou u zeggen: Heere, sla maar toe. U zou wensen, dat de stok Lieflijkheid van Christus u in zwijm deed vallen. Velen uwer worden boos wanneer u geraakt wordt. U bent niet wijs, het is maar de staf van Christus, die aan uw kroon stoot. Hij deed het hoofd van Paulus bloeden: „De wet", zegt hij, „heeft mij gedood." Hij gaf David, door Nathan, zoveel slagen met het Woord, dat zijn beenderen verbrijzeld werden

(Ps. 51 vers 10). Beter een verbrijzeld hoofd, dan dat u vrij krijgt, en niet de onnozele dwaze schapen, om een beetje groen gras, in een kuil of gracht glijdt, en daar verdrinkt.

2. Het wordt Lieflijkheid genoemd, omdat het Woord Gods zuiverder is dan goud, dat in het vuur beproefd is, zeven maal. Wat een liefelijk gezicht is het, Hem te zien, Die de schoonste der mensen, de schoonste onder de mensen is, zoals Hij in al Zijn lieflijkheid temidden van Zijn kudde staat, met Zijn stok Lieflijkheid in Zijn hand.

3. Het verbreken van Zijn stok is van het grootste gewicht en belang. Onze Heere spreekt dit als een herder, die zijn werk moede is, en dreigt weg te zullen gaan. Zo spreekt onze Heere als het ware in drift: Ik zal een nieuwe meester gaan zoeken, en zoekt u een nieuwe knecht. Ja, Hij was beide, toornig en bedroefd, zodat Hij tranen schreide toen Hij wegging: (Luk. 19 : 41) „En als Hij nabij kwam, en de stad zag, weende Hij over haar, zeggende: „Och of u ook bekendet, ook nog in deze uwen dag, hetgeen tot uwe vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uwe ogen."

Leer. *Christus heeft een dag van afrekening met een afzonderlijke Kerk. En wanneer Hij slecht behandeld wordt kan Hij gaan waar Hij beter ontvangen zal worden.*
Maar laat ons zien of Christus goede reden heeft, of niet, om Zijn stok te verbreken en Zijn kudde aan de vossen over te laten.
Ja, Hij had er goede reden voor, omdat Hij getrouw en waarachtig was in Zijn dienst, en altijd de dwalende schapen opzocht; vroeg op zijnde, en laat op blijvende, hen met een angstig hart zoekende. Nooit heeft Hij er een verloren, maar Hij heeft Zijn Vader van allen rekenschap gegeven. Wat waren alle dezen? (Ezech. 2) Ik heb U niet tot een volk van een vreemde taal gezonden. (Matth. 12 : 41) „De mannen van Ninevé zullen opstaan in het oordeel met dit geslacht, en zullen hetzelve veroordelen." (Matth. 11 : 21) „Wee u Chorazin, wee u Bethsaïda; want zo in Tyrus en Sidon de krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden zich eertijds in zak en as bekeerd hebben." Dit toont aan, dat Christus maar een moeilijk leven had, toen Hij hen weidde.
Doch, om nog wat nader te komen; wat veroorzaakt, dat een dienstknecht zijn dienst moede wordt? De huisheer verandert zijn loon, en slaat hem, al doet hij nog zo zijn best; de andere knechten bespotten hem. Hij wordt aan de laagste plaats van de tafel gezet en gelijk gesteld met elke bedelaar, die aan het huis komt aanlopen. Weinigen hebben een goed woord voor hem over; zij zien allen op hem met verachting en bespotting.
Zo werd Christus ook behandeld; de oversten, de Farizeeën en Priesters betaalden Hem Zijn loon niet; zij sloegen Hem. Elke huurling in het huis stak de gek met de eerlijke Knecht. Ja, de dienstknechten van de Hogepriester sloegen Hem in het aangezicht en bespuwden Hem. Zij zetten Hem aan de bijtafel, ja aan het benedeneind van de tafel: (Ps. 22 : 7) „Maar Ik ben een worm, en geen man." Zij stelden Hem gelijk met iedere landloper, die aan het huis kwam, en plaatsten Hem tussen twee moordenaars. Zij gaven Hem de plaats van een moordenaar en achtten Barabbas beter dan Hem. Moest niet het hart van Christus om dat alles breken en zeggen: 'Wat hebt u tegen Mij?' Mocht Hij Zijn herdersstaf niet verbreken, Zijn gereedschap inpakken, en weggaan? Mocht Hij niet zeggen: 'Het is tijd, dat Ik Mij wegpak en de poort uitga, zij zijn Mijn dienst moede en toch heb Ik menige natte voet opgelopen in het opzoeken van deze schapen?' Ja, Hij mag zeggen, dat zij Hem niet waardig zijn; dat is alles waar.

Maar om tot onszelf in te keren. Hij is in Zijn leden mishandeld, verbannen, tot zwijgen gebracht en slechter behandeld dan Barabbas. Hem wordt geen recht gedaan in ons Parlement: Roomsen, Arminianen en Atheïsten worden begunstigd, geëerd en voorgetrokken; maar een oprecht belijder wordt als een slechte onderdaan, een oproermaker en een vijand van het gezag aangemerkt. Maar ziet, als God ons gevonden heeft, heeft Hij Zijn stok Lieflijkheid verbroken; de zuiverheid, de kracht en het leven der leer is weg. Het Woord van God is niet scherp als het uit de mond der predikanten komt, het verwondt de consciënties der mensen niet. Nee, wij zwaaien de staf niet krachtig, totdat het vuur er uit vliegt. Wij werpen en hanteren hem alsof onze arm gebroken is. Wij zien het aan, dat de schapen van de weg afdwalen, en over de grens gaan in de weide, die de Heere verboden heeft. Wij zien het aan, dat een ieder van Zijn plaats is, en dat alles verkeerd gaat in de Kerk. Wij zien, dat de schapen verscheurd, en met Papisme en valse leer vergiftigd worden in de scholen en universiteiten, en van de kansels. Denkt u dat een orgel en een mis en wat vuile ceremoniën, de gruwelen der hoer die wij eenmaal hebben uitgebraakt; denkt u dat die staf de consciëntie van iemand ooit bloedig zal verwonden? Nee, eer deze stok een trots hard hart, dat zich tegen de kennis Gods verheft, zal verbreken of doen bloeden, kunt u evengoed iemands hoofd met een stro of een bies verbreken. De Heere zegt, *dat dit een gebroken stok is,* maar wij zien het niet.

Teniet doende Mijn verbond.
Wegens de leer van de verpestende vijanden der genade zal ik zo vrij zijn deze plaats vrij te maken, en te bewijzen:
(1) Dat het verbond der genade met de uitverkorenen niet verbroken kan worden.
(2) Aantonen in welke zin de Heere zegt, dat Hij Zijn verbond zal verbreken.

(1) Wat het eerste punt betreft, ziet Jer. 31 : 36, 37; Jes. 54 : 10: „Want bergen zullen wijken, enz." Mijn voornemen is bij een andere gelegenheid te bewijzen, dat het verbond met Christus bevestigd is, en dus niet van onze vrije wil afhangt. Ziet Jer. 32 : 40; Jer. 31 : 32—35; Luk. 6 : 13. Gods eed en belofte staan vast.
Ja vast, zeggen zij, *wat zou dat?*
Vast en verzegeld aan Gods kant, mits wij niet zondigen, want God zweert, dat de gelovigen zalig zullen worden. Ja, zelfs maakte de Heere het verbond met Adam eeuwig, want indien Adam had blijven staan zou de Heere het Zijne hebben gedaan. Ja, zelfs de wet der natuur, die aan de verworpen engelen in hun schepping is gegeven, zou even vast zijn geweest, als het nieuwe verbond. Want zou iemand in twijfel trekken of God de gevallen engelen zou beloond hebben, als zij in hun gehoorzaamheid hadden volhard.
Ja maar, zeggen zij, *het verbond bewaart de mens niet voor het zondigen tegen het verbond; maar het zondigen tegen het verbond verbreekt het verbond.*
Antwoord. De zonde aan de zijde der uitverkorenen verbreekt het verbond niet.
Maar de kwestie is: *Of de uitverkorenen, als dat wordt tegengeworpen, tegen het verbond kunnen zondigen?*
Antwoord. Zij kunnen zondigen en zij zondigen ook tegen de leer van het verbond, en tegen de artikelen van het huwelijkscontract, evenals een vrouw een andere minnaar kan nemen. Maar indien in het contract staat, zij zal mijn vrouw zijn, ook al neemt zij een andere minnaar, dan is er geen wet waardoor wegens haar hoererij het huwelijkscontract wordt vernietigd. Nu, wanneer Christus Zijn gemeente trouwt, zegt Hij, dat Hij haar zonden zal vergeven, en zweert Hij, dat Hij haar hoererij vergeven zal.

Maar u vraagt: *Wat doet een mens binnen het verbond zijn?*
Antwoord. Noch het geloof, noch de gehoorzaamheid. Wat dan? Gods vrije liefde: (Ezech. 16 : 8) „ Uw tijd was de tijd der minne, - ja, Ik zwoer u, en kwam met u in een verbond." Hij is er dan in, zolang het contract geldig is, dat is, zolang als het hoofdbeding, de voornaamste bepaling ongerept blijft. Nu, het voornaamste punt van het contract is de eeuwige liefde Gods, en alles is hier vastgemaakt aan de vrije belofte Gods, en die is vaster dan bergen van koper. Zolang het fondament en de hoeksteen vast staan, staat ook de muur. Nu, in al de zonden der uitverkorenen blijft de onveranderlijke liefde Gods staan. Laten Roomsen, Arminianen en Socinianen maar komen, en deze hoeksteen losmaken, als zij kunnen. Het zal hun krachten ver te boven gaan, ja hun streven om het te doen, heeft hun verstand al beneveld. Tegen het verbond zondigen is de genade van het verbond geheel weg te werpen, evenals of zij er buiten waren; dan zijn zij er ook nu niet in evenmin als Adam na de val. Maar de uitverkorenen kunnen door de zonde het zaad Gods niet van zich afschudden: (1 Joh. 3 : 9) „Want zijn zaad blijft in hem." Hier is een uitdrukkelijk onderscheid tussen het eerste en het laatste verbond, dat de zaak duidelijk zal maken.
In het eerste verbond had Adam geen voogd, hij was als een dwaze jonge erfgenaam, die, alles voor hem belegd zijnde wat zijn vader hem toebedeeld heeft, alles verkwist en doorbrengt. Maar in het tweede verbond handelt God met ons evenals een vader doet met een zoon, die een bankroetier is. Hij geeft hem weinig tegelijk, belegt niets voor hem, maar houdt er zelf de beschikking over, en zet hem onder een voogd. De mens heeft zijn krediet bij God verspeeld, daarom wil de Heere niet weer een som in handen van de vrije wil stellen, maar Hij doet twee dingen:

(a). Hij geeft weinig anders dan het einde van het verbond, en Hij houdt de hoofdinhoud daarvan Zelf in handen. Onze papieren en akten worden door Christus bewaard. Wij verliezen alles wat wij krijgen en daarom geeft God ons alleen een afschrift van de akte. Omdat wij hier nooit de vrije beschikking krijgen bewaart Christus de hoofdstom, en Hij geeft ons maar, als het ware, wat zakgeld.
(b). Wij hebben geen macht om het zaad des verbonds weer uit te werpen, evenmin als een jongen macht heeft om zichzelf in een meisje te veranderen.

Nu, het punt waarover het gaat is: *Waarom zegt God, dat Hij het verbond met Zijn volk zal verbreken?*
Antwoord. Dit wil niet zeggen, dat Hij het verbond met die uitverkoren personen, als John, Thomas, Ann, Mary, en allen, die uitverkoren of binnen het verbond zijn, zal verbreken. Maar Hij verbreekt het verbond met een nieuw geslacht, een geslacht van verworpenen, die hun zaad zijn en zich beroemen, dat het verbond met hun vaderen gemaakt is, en zich Abrahams zaad en rechtstreekse nakomelingen noemen; hun verwantschap was beter dan zij zelf waren. Die bijzondere Kerk had zoveel jaren van Christus gepacht voor hetgeen zij waren overeengekomen, het pachtcontract liep af, zij zondigden en betaalden niet. Toen waarschuwde Christus al Zijn pachters in Zijns Vaders naam, dat Hij zou vertrekken. Het contract was met hun vaders gemaakt, zij kwamen in de plaats van hun vaders, maar zij deden hun plicht niet en God zond hen weg.
Maar wat de goedgezinde en tedere gelovigen aangaat, van die doet Hij sommigen in hun rust ingaan, en sommigen brengt Hij in hun koninkrijk, en als er hier of daar een is overgebleven wanneer de herderstaf verbroken is, die weidt Hij in 't verborgen. Dat is dan een klein heiligdom voor hen, en zij zullen onmiddellijk kronen van God ontvangen. Het verbreken van

het verbond is daarom niets anders dan het verbreken van de staf, de wegneming van het Woord van het Joodse volk.
Daaruit kunnen wij deze les leren, als wij goede scholieren zijn, dat de Heere ons heeft opgeroepen en dat ons pachtcontract is afgelopen. Velen zijn reeds thuis geroepen, die binnen het verbond zijn. God kan de Zijnen van de goddelozen afscheiden en dan zal God het huwelijkscontract verscheuren. Onderzoekt daarom hoe het met de pacht staat, kijkt uw papieren na, en ziet welke voorwaarden u met Christus hebt aangegaan. Ik vrees, dat sommigen niet meer hebben dan belijdenis, een lege winderige belijdenis. Anderen hebben wat zij van zichzelf denken. Velen hebben niet veel rechtsgrond aan hun zijde voor Christus. Bezie daarom uzelf. Christus heeft gezegd, dat Hij de plaats waar u zit zal onderzoeken, wat het Zijne of wat het uwe is. Uw rechten verouderen, vernieuwt ze nog vandaag, en maakt vast werk.

Dus werd het te dien dage vernietigd.
Wanneer God de stok verbreekt, wie kan hem dan heel houden? Er kan niemand na God komen, die kan herstellen wat Hij doet. Wanneer God het oordeel uitspreekt is het geen ijdele klank. Wat God krom maakt kan niemand recht maken (Pred. 7 : 13). Job zegt: (Kap. 12 : 14) „Ziet Hij breekt af, en het zal niet herbouwd worden." Laat ons dan wederkeren, eer het besluit baart, want wie zal het besluit des Heeren opschorten? Ja, (Jer. 15 : 1) „Al stonden Mozes en Samuël voor Mijn aangezicht, zo zou toch Mijn ziel tot dit volk niet wezen." Daarom, als Hij Zijn Kerk om haar zonden aan het wankelen brengt, zal het al onze kundigheid op de proef stellen haar te herstellen, en als Hij onze harde harten aan stukken zal slaan, stelt u dan uw handen maar te werk, om ze te helen.

En alzo hebben de ellendigen onder de schapen, die op Mij wachtten, bekend, dat het des Heeren Woord was.
Hoort hoe Hij over het overblijfsel der verkiezing spreekt. Vraagt u wat de Kerk is, en voornamelijk nadat het oordeel het land is doorgetrokken? Het zijn een aantal wachters. Er bleef nu niets over, nadat Christus Zijn beide stokken Lieflijkheid en Samenbinders had verbroken, dan op een afwezige, zich verbergende Christus te wachten. Wij kunnen allen op de Bruidegom wachten en geloven, wanneer Hij Zich aan ons oog ontdekt, maar ziet wat de profeet Jesaja zegt: (Kap. 8 : 17) „Daarom zal ik de Heere verbeiden, Die Zijn aangezicht verbergt voor den huize Jacobs, en ik zal Hem verwachten." Dat is wat, op een Zich verbergende God te wachten, en Christus in de donkere nacht te kussen, dat is een wonder. (Ps. 123 : 2) „Ziet, gelijk de ogen der knechten zijn op de hand hunner heren; gelijk de ogen der dienstmaagd zijn op de hand harer vrouw; alzo zijn onze ogen op de Heere onze God, totdat Hij ons genadig zij." Weet u niet hoe een arme dienstknecht, wanneer men hem geslagen heeft en hij geheel bebloed tot zijn heer komt, hem zal aanzien alsof hij door hem heen wil kijken? Nu, zo ook zien des Heeren kinderen met hun bebloede aangezichten vanwege de onderdrukking op onze Heere, en zij wachten op Hem. Ziet Psalm 130. Gelijk de wachter op de morgen wacht, zo zien wij de heiligen hun handen tot God uitstrekken, verlangende en naar de bergen hun ogen opheffende, met weinig of niets in hun handen dan een hoop.
Hier moet een twijfeling worden beantwoord. De wereldlingen zeggen: Wat hebt u, dat wij niet hebben? U bent een krank, arm, verdrukt, verbannen en bespot volk; en waarin bestaat uw gelukzaligheid? Wij hebben hier een antwoord aan dezulken. Wij zijn mensen, die op God wachten. Kent u niet sommigen, die zeer rijk zijn, en duizenden bij deze man en duizenden bij een ander hebben uitstaan? Indien u hen vraagt waar hun rijkdom is, en hen verzoekt u te

laten zien hoe rijk zij zijn, dan kunnen zij u niets laten zien dan wat papieren en obligaties. Zo is ook de hemel het land der belofte en het land der hoop voor de gelovigen. Ziet hoe de apostel dit beantwoordt: (1 Joh. 3 : 2) „Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is."
Wij zijn de armen der kudde en de nullen der wereld. Wij zijn niets, dat is, maar weinig, minder dan een stro of een veer. Maar wacht even, bid ik u, onze voorraad is in de hand van Christus, wacht tot gindse dag, tot de schone, heldere, vrolijke morgen van uw lange zomerdag, wanneer Christus Zijn wenende Bruid in Zijn armen zal nemen, kussen en haar tranen afwissen zal en zeggen: 'Mijn lieve zuster, zwijg stil'. En haar met Zijn eigen hand zal ondersteunen. Laat eerst deze vuile zwarte stortbui maar eens overwaaien, sterf niet van verdriet, wacht maar. Blijf bij de deur van Christus, roep over de muur heen: *Heere Jezus, laat een bedelende broeder in.* Roep en wacht, en ik verzeker u, de Heere Jezus is Borg, en de Heilige Geest Notaris, die schrijft het en neemt hemel en aarde, zon en maan, tot getuigen, dat u zult lachen en u verblijden, en gedwongen zal worden te zeggen: 'De gelovigen hebben waarlijk een schoon vooruitzicht; wat zijn zij gelukkig.'

Toen heb ik bekend, dat het des Heeren woord was.
Zodra de stok verbroken en de Heere heengegaan is, missen de ellendigen, die op de Heere wachten, Christus. Zij beginnen in de handen te slaan, en te zeggen: helaas, Hij is geweken. De anderen weten niet wat dat betekent. Zij denken er niet aan, al stond het geschreven zoals Zacharia het geprofeteerd had.
De leer is dan: *Dat Christus niet ongemerkt van de Zijnen kan weggaan en hen bedriegen; maar zij missen Hem en weten, dat Hij weg is.*
De gelovigen weten wanneer Hij gaat, en wanneer Hij komt. Als dat niet zo is, wat betekent dat dan, dat de Bruid zegt: „Hebt gij Dien gezien, Die mijn ziel liefheeft? Ik bezweer u, gij dochteren Jeruzalems, die bij de reeën, of bij de hinden des velds zijt, indien gij mijn Liefste vindt, zeg Hem aan, dat ik krank ben van liefde." De Kerk ziet Hem op de bergen, „staande achter de muur." Zij mist Hem en kan Hem bij de wachters niet vinden. Maar de goddelozen missen Hem nooit, zij weten niet wat God doet als de stok verbroken is. Nee, (Hoséa 7 : 9) „Vreemden verteren zijn kracht, en hij merkt het niet." Zelfs wanneer onze kerk vervalt zijn er mensen, die zeggen, dat zij bloeit, en dat de stok zo heel is als ooit, ja nog beter. En dat waarom? Zij willen een kerk, een consciëntie, en een godsdienst hebben van goud, zijde en fluweel, en daarbij passende mantels en paarden en veel praal. Maar deze tekst zegt, dat alleen de ellendigen der kudde op Christus zullen wachten.

Want Ik had tot henlieden gezegd: Indien het goed is in uw ogen, brengt Mijn loon.
Leer. *Een goede dienstknecht zoals Christus was, moest Zijn loon krijgen zonder er om te vragen, voordat Hij het krijgt.*
Ja, Hij had recht het Zijne te eisen. Nu, mij dunkt, dat ik eens gehoord heb van een nederige, zachtmoedige Rentmeester, die zeer bescheiden tot zijn heer sprak, zeggende: wil u zo goed zijn mij datgene te geven, waarvoor ik gewerkt heb. Evenzo is het (met eerbied gesproken) ook hier. Wij zien hieruit, dat Christus waar Hij gearbeid heeft ook vrucht verwacht: (Jes. 5 : 4) „Ik heb verwacht, dat hij goede druiven voortbrengen zou, en hij heeft stinkende druiven voortgebracht." Hij wil niet voor niets werken. Hij gebood, dat Johannes de Dooper, voordat Hij kwam, Zijn weg zou bereiden: (Matth. 3 : 8) En Johannes zeide: „Brengt dan vruchten

voort der bekering waardig." In Zijn ganse leer drong Hij aan op het voortbrengen van vruchten. En wat de Joden aangaat, Hij vervloekte die, omdat er wel bladeren waren, maar geen vrucht. Daarom zeg ik tot een ieder, die in Christus' huis is, aangezien Christus voor u in een harde dienst gediend, en Zijn leven als losprijs voor u gegeven heeft: betaal Hem! Denk er aan, dat Christus een strenge Eiser is, en het Zijne, voornamelijk Zijn loon, namelijk gehoorzaamheid en nieuwigheid des levens, van u verwacht. O ziet dan toe, dat u niet bevonden wordt niets dan rommel in Zijn hof gedragen te hebben. Maar doet goed opdat Hij u niet opneme en over de omheining werpe. Wanneer mensen verlost zijn en vergeving hebben ontvangen, zijn zij geneigd neer te gaan zitten en anders niets te doen. Alsof een teug uit de Fontein, die in het huis Davids is, hen dronken gemaakt en in slaap heeft doen vallen. Nee, maar wanneer u ontferming hebt gevonden, moet u vooruit, de berg op. Weet dit, dat wanneer Christus, als uw Herder, u verlost en Zijn leven voor u geeft, dan moet u met Hem overeenkomen of ruilen, om Hem uzelf voor Zijn loon te geven. Wanneer een eerlijk man met een ander een koop afsluit, zegt hij tot hem: ú zult er niets bij verliezen, ik zal eerder de verliezende partij zijn dan u. Zo moet u ook doen, wanneer Christus met u handelt. Laat Hem niet bij u achter staan, maar verlies liever uzelf, dan dat Christus een penning van Zijn loon zou tekort komen. Wee mij, als ik moet horen, dat belijders in het kopen of verkopen, voor 2 of 3 gulden meer of minder, een smet werpen op de heerlijkheid van Christus! Is dit Hem Zijn loon uitbetalen? Het zou nog iets zijn om een dienstknecht te wezen, als u hem het achterstallige wilde betalen. Hierin ligt weer een lering opgesloten.

Leer. *Christus is een Knecht geworden, en een knecht heeft niet over zichzelf te beschikken, maar hij is een dienstbare.*

Een gehuurde knecht is ten dienste van zijn heer, en al zijn werk is voor zijn heer. Hij is verplicht niemand anders te dienen. Hoe is dit? Was Christus onze Knecht? Ja, Hij zegt: (Matth. 20 : 28) „De Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen." Maar het zal goed zijn, dat wij de zaak wat voor u opklaren en u laten zien, dat Christus gehuurd was, en wie Hem in dienst genomen heeft.

Wij huurden Hem niet; hoe kan Hij dan Zijn loon eisen van Zijn gemeente?

Antwoord. Zijn Vader heeft Hem in dienst genomen. Tot recht verstand hiervan dient het volgende: God onze Vader en de Vader van Christus, had een noodzakelijk werk te doen. Hij moest zijn schapen uit de hel ophalen. Schapen, die verdwaald waren over en aan de andere zijde van de zwarte rivier des doods en der hel. Onze goedertieren Heere wilde ze weer graag naar huis teruggebracht hebben. De Engelen konden dit werk niet onderhanden nemen, zij konden het loon nooit verdienen. Nu komt Christus in, en zegt: *Ik zal het loon verdienen.* Hij kwam met de Vader overeen, en werd ingeschreven als Gods Knecht: (Jes. 52 : 1) „Ziet Mijn Knecht, Die ik heb uitverkoren." En in de samenkomst sprak Christus: Ik zal Uw voorstel aannemen, en zo deed Hij. (Ps. 40 : 8) Toen zeide Ik: Zie Ik kom; in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen, en Uw wet is in het midden Mijns ingewands." (Jes. 50 : 5) „De Heere heeft Mij het oor geopend," of doorboord, evenals de dienstknecht onder de wet, die de dienst van zijn heer niet wilde verlaten. Zo was onze Heere. Dan zegt Hij verder: Ik ben niet wederspannig, Ik wijk niet achterwaarts" (vers 6) „Ik geef Mijn rug degenen die Mij slaan, en Mijn wangen degenen, die Mij het haar uitplukken; Mijn aangezicht verberg Ik niet voor smaadheden en speeksel." (Fil 2 : 7) „Hij heeft Zichzelf

vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is de mensen gelijk geworden."
Christus zegt daar, dat Zijn Vader Hem het oor heeft doorboord, en Hem als een dienstknecht heeft gehuurd, om schande en de dood te ondergaan. Christus zegt: Ik deed Mijn plicht, Ik heb Mijn tijd niet verluierd, Ik ben trouw geweest. Ik ben niet op Mijn woord teruggekomen, Ik ben niet terug gaan staan. Ik ben niet, als een boze dienstknecht van zijn meester, van Mijn Heere weggelopen. Zo ziet u dan: God huurde Hem voor Zichzelf, en God nam Hem in dienst voor ons. Ook was Christus Zijn Heere trouw, en God vertrouwde Hem alles toe: (Jes. 52 : 13) „Ziet, Mijn knecht zal verstandig handelen." God gaf Hem dan ook genade en sterkte boven Zijn medegenoten, en beloofde Hem een gewillig volk, of een koninkrijk, en Christus nam de voorwaarden aan, en zeide: 'Zend Mij, dit blijft dan zo afgesproken'.
Nu, God zij gedankt voor die gehuurde Knecht. God gaf Christus iets in handen, namelijk onze natuur. Nu, door een lichaam aan te nemen verbond Christus zich geheel en al aan ons, evenzeer als Hij aan God verbonden was. In de aanneming van onze natuur beloofde Hij onder ede, dat Hij Zijn mensheid voor ons zou aanwenden om ons te verlossen. Als Hij toch de menselijke natuur had aangenomen en de mens niet had zalig gemaakt, had Hij de voorwaarde niet als een getrouwe Knecht vervuld. Maar zich nu verbonden hebbende tekent Hij, en zegt *Amen* op de koop. Dus, toen Christus mens werd, bevestigde Hij de overeenkomst. Weliswaar, dat de blote mensheid niet voldoende was, om Hem een genoegzame Knecht te maken, maar Christus zeide: 'Ik zal daaraan het ontbrekende toevoegen. Ik zal Mijn genade aan uw natuur toevoegen en Mijn Godheid met uw mensheid verenigen, opdat het werk voortgang zou hebben.'
U moet weten, dat de Heere aan God en ons verbonden was. Niet maar om Zijn best te doen om het werk te voleindigen. Niet om onze zaligheid zover te brengen, dat er tussen God en ons over gesproken kon worden. Niet alsof Hij gezegd had: 'Ik zal doen wat Ik kan om u tot overeenstemming te brengen, en u zalig te maken. Ik zal zien of Ik beide partijen kan bevredigen, en zo niet, Ik zal het niet slechter laten liggen dan Ik het gevonden heb.' Nee, maar als Hij het ambt van Middelaar aannam, nam Hij onvoorwaardelijk op Zich het geschil te vereffenen, of anders onderweg te blijven steken. Christus was, om zo te zeggen, als een Knecht verplicht in orde te maken, wat God ongedaan had gelaten. Zo werden God en de mens met elkaar verzoend, want God had de heerlijkheid, zowel van Zijn waarheid als van Zijn rechtvaardigheid verloren. De eer van Zijn dadelijke en lijdelijke gehoorzaamheid. De mens had Hem die ontnomen. En Christus zeide tot Zijn vader: 'Reken al Uw verliezen Mij toe, eis alles van Mij.' Christus gaf alles wat de mens geroofd had terug, van dezelfde soort; alsof geld gestolen en geld weergegeven werd aan Hem van Wie het gestolen was.
Laat ons dan leren onszelf aan Christus te verbinden gelijk Hij zich aan ons heeft verbonden. Want toen Hij zich eenmaal had verbonden kon Hij niet weglopen. Zo ook wanneer wij eenmaal de Zijne zijn, mogen wij Hem niet ontlopen. Christus heeft eenmaal gehoorzaamheid betoond aan de rechtvaardigheid en waarheid, toen wij de hemel hadden verloren. Christus zei: 'Mijn lieve broeders, Ik neem al uw verliezen voor Mijn rekening, Amen.'
Wat is dat liefderijk, Heere Jezus! Ziet dan nu hoe Christus Zich voor u heeft verbonden! En toch denkt u dat het zwaar is, dat u voor dertig of veertig jaren uw hals buigt onder de dienst van Christus, en dan door Hem naar de hemel gaat. Hij heeft een ruwere weg voor u betreden, naar de hel en het graf. Laat het u dan goed zijn, bid ik u, dat ge uzelf aan Hem verbindt.

En zo niet, laat het na.

Alsof Christus wilde zeggen: 'Als u Mij niet betaalt, Ik zal er Mijn hart niet om breken; houdt het dan maar voor uzelf, Ik zal Mijn werk doen, Mijn Vader zal Mij betalen.' Hij spreekt zoals zij dat tot schuldenaars plegen te doen: 'Betaal mij, of zeg, dat u niet wilt; draai maar niet; geef mij óf hetgeen mij toekomt, óf een borgstelling, anders zal ik u gerechtelijk vervolgen.'
Maar ik zie, dat Christus, wanneer alles gedaan is, er zich niet zozeer over bekommert of Hij Zijn loon zal missen. Hij besloot het werk te doen, of Hij loon kreeg, of niet. Hij zag een andere kant uit dan op de mens, Hij had een ernstige begeerte naar het werk, al zouden wij Hem ook niets betalen. De zaak hing niet van onze wil en onze liefde af, alsof Christus zou gezegd hebben: 'Ik zal Mijn werk doen en sterven onder voorwaarde, dat zij Mij zullen betalen.' Nee, zo was het niet, maar het was een reden in Zijn dood en bemiddeling, dat Hij onze wil kwam inwinnen tot gehoorzaamheid, en om genade te verwerven, waardoor wij gewillig gemaakt zouden worden, om Hem Zijn loon te betalen.
Hier zien wij, dat, als een natie, evenals ons land, Hem afwijst, Hij zich anderen zal verkrijgen, die gewillig zijn Hem Zijn loon te betalen. Hem zal geen nieuwe meester ontbreken.

En zij hebben Mijn loon gewogen, dertig zilverlingen.
Overweegt dat dit antwoord geen roemen noch hoogheid was; maar als het zachtmoedig Lam Gods, als een arme onderdrukte knecht, vroeg Hij om Zijn loon, en zei: 'Geef Mijn loon voor Mijn arbeid.'
Zie het bitse antwoord, dat zij Hem gaven: 'aan U loon geven, de zoon des timmermans, die de duivel heeft?'
'Geeft Hem dertig zilverlingen', zeggen zij, 'dan kan Hij zich aan de galg kopen. Huur Judas om Hem aan ons over te leveren, dan kunnen wij Hem nemen en ophangen, want dat is het loon, dat wij Hem gunnen.'
Is dit geen onbezonnen spreken tot de Zoon van God? Zij betalen de Herder Zijn loon met vele bloedige slagen, en zeggen: 'Laat Hem dat voor Zijn moeite nemen.' Zij betaalden Hem, evenals een ruwe heer zijn boze dienstknecht doet, die zegt: 'betaal mij, en laat mij mijns weegs gaan.'
De heer antwoordt: 'Jouw loon geven? De galg moet je hebben.'
Zo antwoordden zij Christus, alsof Hij een boze dienstknecht was. Maar Zijn Vader zond Hem met goede woorden: „Ik ben de goede Herder. Komt herwaarts tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt. Die dorst heeft, die kome tot Mij, en drinke." Mochten dan niet de Overpriesters onze Heere een goed antwoord hebben gegeven?
Zie een paar woorden in Matth. 21 : 38, 39: De erfgenaam kwam om de vruchten van de wijngaard te ontvangen, zij namen Hem, wierpen Hem uit, buiten de wijngaard, en doodden Hem. Had u dat kunnen geloven, dat de dienstknechten, toen Christus tot Zijn wijngaard kwam, Hem zouden doden en over de muur werpen? Dat zij Hem geen graf gaven en dit van een ander moest geleend worden? Zou de u niet verwonderen, als u Hem in de Kerk of in het Parlementsgebouw zag komen, en Hem de deur voor Zijn neus zag dicht werpen en Hij er buiten werd gehouden. Toch gebeurde het zo: (Hand. 4 : 11) Hij was de steen, die van de bouwlieden veracht, en over de muur geworpen werd. O, wat is dat vreemd! Wilden zij Hem geen plaats in de muur geven? Konden zij Hem nergens voor gebruiken? Of was Hij niet geschikt voor het werk?
U zult misschien zeggen: *Voorzag Christus dit alles niet? Zag Hij niet, eer Hij zich verhuurde, welk loon Zijn meesters Hem zouden geven?*
Ja, deze tekst zegt, dat Hij het in de dagen van Zacharia zag.
Waarom ging Hij dan in de dienst?

Antwoord. Als u de tekst beziet, zult u zien, dat Hij het loon aannam, en dat niet wilde teruggeven. Maar alles voorziende wierp Hij ze op de akker van de pottenbakker. Niettegenstaande dat alles ging Hij voort met Zijn werk. Ziet nog bovendien wat een zachtmoedige en lijdzame Knecht Christus was. Hij zei: 'Betaalt Mij Mijn loon.'
Maar zij zeiden: 'U Uw loon geven? Wij zullen U dertig zilverlingen geven dan kunt Ge U aan de galg kopen.'
Zo woedend waren zij op het antwoord van Christus, en zij liepen weg. Ja, en toch nam Hij het, en gebruikte het zoals het Hem goeddacht. Hij noemt het Zijn loon, alsof Hij zei: 'Dit is juist zoveel, als u weigert Mij te betalen. Waarom niet gewillig, Mijn lieve Bruid? Dertig zilverlingen om Mij aan het kruis te kopen! Ik ben er mede tevreden, het is juist de som, voor welke Ik ben overeengekomen. Ik zie, dat het zo zal geschieden. Ik voorzie en profeteer, dat het zo zal gaan.'

Toen zag de Heere hoe de zaken zouden lopen, en hoe Hij behandeld zou worden. Dus Hij had geen berouw van de koop. Hij wilde het niet opgeven. Hij nam het geld aan en ging met Zijn werk voort, totdat Hij verraden, gedood en begraven was.
U mag wel zeggen: 'Dan had Christus tot het ergste besloten, om alle beledigingen te verdragen, en de stormwind tegemoet te gaan. Nu, zegt gij, alles wat Christus kreeg was een zure vergelding voor Zijn werk. Hij had Zijn voeten menigmaal nat gemaakt in het zoeken van Zijn schapen, en Hij kreeg slechts een veertig gulden voor Zijn zware arbeid.'
Christus had Zich niet vergist, evenals iemand, die iets koopt, en, wanneer hij ziet wat het hem zal kosten, zegt: 'Het was beter voor mij geweest, als ik het nooit gezien had.' Nee, Christus zag wat er aan verbonden was en besloot het ergste te ondergaan.
Ja, is Hij niet altijd door dienende geweest, van de tijd der Reformatie af? En wie kan loochenen, dat Hij Zijn schapen onder ons geweid, Zijn loon geëist, en naar vruchten uitgezien heeft? Maar helaas! Wij hebben Hem even weinig gegeven, als zij vóór de Reformatie deden. Wij hebben Hem en Zijn waarheid verkocht. Welke vruchten heeft Hij gekregen? Zij zijn niets waard. Niets dan onkunde van God, afgoderij, vloeken, liegen en zweren. En op Zijn Sabbat krijgt Hij voor enkele uren wat schrale dienst, en op sommige dagen veel ijdelheid en hoogmoed in de kleding, afpersing, geen rechtvaardigheid, maar vele verkeerde wetten, bloedschande en overspel; veel ongewroken bloed, en een goddeloze en opgeblazen belijdenis.

Een heerlijke prijs.
Christus spreekt als iemand, die te beklagen is; evenals een arme dienstknecht, die men van zijn loon heeft ingehouden. Alsof Hij zeide: 'God weet, dat Ik het duur verdiend heb. Ik heb de koude van de winter en de hitte van de zomer verdragen. Menige vermoeide nacht heb Ik met waken doorgebracht, wanneer zij lagen te slapen, … en ziet nu eens welk loon zij Mij hebben gegeven! Waarlijk een heerlijke prijs, welke Ik van hen waardig ben geacht." Zo hebben dan de wereldlingen, de geestelijken die de wereld liefhebben en Christus nooit recht geacht hebben, Hem evenals Judas, de Schriftgeleerden en Farizeeën, voor dertig zilverlingen gekocht en verkocht. Als de wereld hoog bij u staat aangeschreven, dan heeft Christus in uw hart afgedaan. Het geloof toch en een goede consciëntie leven en sterven samen. Laat er maar eens een gat worden gemaakt in een goede consciëntie, en geeft de wereld plaats in uw hart en u zult zien, dat het geloof zeer spoedig verzinkt. Ik wenste wel, dat de mensen hier met twee ogen zagen, dat de wereld een gouden hamer is, die de godsdienst in stukken slaat, en de muren van de Kerk afbreekt. Wat toch anders heeft Christus en de waarheid omvergeworpen, dan de liefde der wereld, grootsheid en eer?. Ga en bezie Rome, en zie hoe zij God liefhebben,

die schitterende kerken en gouden beelden hun godsdienst maken. Zij hebben rijkdommen en vette kerkelijke bedieningen, en daarom hebben zij de mond van het vagevuur een tong gegeven, om te roepen: *geld, geld!* Zij hebben de eer lief, en daarom roept hun leer: 'Een paus boven alle koningen, en keizers in wereldse heerlijkheid en eer!' En omdat het tweede gebod tegen hun beelden getuigt, hebben zij dat als een knecht buiten gesloten. De mensen zien hoe zij hun het hof maken, en de wereld kan in hun consciënties een leugen inlaten, zodat zij geloven, dat zwart wit, en afgoderij een onverschillige zaak is. Weet u wat daarvan de oorzaak is? (Maar de mensen willen het niet geloven). Wanneer de genegenheden eenmaal geprikkeld zijn, en de waarheid komt dan in de ziel van mensen met een verdorven verstand en genegenheid, is zij als goede wijn, die men in oude lederzakken doet: ons hart verzuurt de wijn. Of als een schone bezoeker die in een zeer rokerig huis komt, en de volgende dag geheel vuil en zwart is geworden. En waarom? Gods waarheid belast ons er voor te buigen en onze wil en onze begeerlijkheden te verloochenen, en haar te gehoorzamen. Wanneer echter de genegenheden der mensen vergiftigd zijn, bevelen zij de wet te spreken zoals zij zélf spreken, en zij rekken, lappen en maken de godsdienst en de waarheid evenals men dat een schoen doet, die niet past, om hem pasklaar voor onze voet te maken; of zoals een jas, die te ruim gemaakt is, om er zowel de godsdienst als hun begeerlijkheden in te kunnen bergen. Vandaar dat een echtbreker niet zal buigen onder het zevende gebod. Hij zal met zijn hamer erop terugslaan, om het naar zijn lusten te verdraaien en te buigen. Een hebzuchtige zou wel willen, omdat hij niet verbeterd wil zijn, dat het tiende gebod gewijzigd werd. Het vergiftigde hart van de dwaas zegt, dat God niet voor hem zal buigen, en daarom slaat hij zijn consciëntie achteruit, totdat die weer de kramp krijgt, en dan zegt hij: *er is geen God.* Zien wij het niet zo in deze tijd? De godsvrucht gaat rechtuit en de waarheid Gods oordeelt onpartijdig, maar de harten der mensen zijn gezet op staatkunde, staat, kerkelijke bedieningen, eer en hoogheid, en daarom willen zij de waarheid in een andere vorm gieten, en die achter zich werpen, om hem mank te doen gaan en naar de wereld te doen overhellen. Als Christus had willen spreken en doen, zoals de oversten des volks dat wilden, dan hadden ze Hem nooit gekruisigd.

Welke Ik waardig geacht ben geweest.
Of, waarop Ik, de Heere Jezus, Jehovah, die de stokken Lieflijkheid en Samenbinders verbroken heb, gewaardeerd ben. Dit blijkt duidelijk uit het 13de vers en uit Matthéüs 27 : 8, 9. Het is de mens Christus, die door Judas is verkocht, want Matthéüs haalt deze tekst aan, en hij zegt, dat het gesproken is door de profeet Jeremia. De tekst komt echter hier voor in Zacharia. Daarom is het waarschijnlijk, dat Zacharia ook Jeremia genaamd werd, want dat was bij de Joden gewoon, dat zij twee namen hadden. Voornamelijk omdat Zacharia en Jeremia in het Hebreeuws van dezelfde oorsprong zijn, en enerlei betekenis hebben; zij betekenen beiden in onze taal: *iemand die God verheft.*
Maar waar ik hier op wil wijzen tegen de verblinde Joden is dit: Zacharia zegt, dat de *HEERE* dertig zilverlingen waardig geacht is, en Matthéüs zegt, dat de *Zoon des mensen* op dertig zilverlingen gewaardeerd is. De Joden konden zich deze profetie herinnerd hebben, toen zij dertig zilverlingen voor Christus gaven, en die weer voor hun ogen in het huis des Heeren werden geworpen, welke zij gebruikten om er de akker van de Pottenbakker voor te kopen. Zo is dan Christus God en mens. De Joden willen Hem niet hebben, o, laten wij Hem dan aannemen! Want zó betaamde het, dat het werk onzer verlossing een werk was van twee naturen. Neemt Hem dan aan als aan u verwant zijnde: Christus, God-mens, is geheel lieflijkheid en schoon om aan te zien.

Twee dingen prijzen een vrouw aan, een lieflijke geur, en een schone kleur. Christus-mens heeft een geur van liefde, als aan ons verwant zijnde; Christus-God is geheel lieflijkheid en schoonheid, om te aanschouwen. Een kostbare Juweel wat schoonheid en kleur betreft, en ook wat de zeldzaamheid aangaat alleruitnemendst. Zo is dan Christus in elk opzicht voortreffelijk; want de Godheid en de mensheid zijn evenals twee mensen, die een dode uit het watertrekken, en elkaars handen vasthouden. De mensheid trekt dode veroordeelde mensen van onder de zonde en de toorn, en de Godheid verleent sterkte, en houdt de mensheid vast om het te doen. De mensheid bidt, is droevig, hongerig, dorstig, koud, vermoeid, sterft en draagt de toorn Gods. De Godheid doet de mensheid standhouden als een vriend, die steunt, en de mensheid opheft en draagt onder dat grote werk, in die grote rechtsdag, wanneer ons proces wordt behandeld. De Godheid ondersteunde Christus en geleidde Hem naar de rechtbank van Gods rechtvaardigheid, waar Hij haar bevredigt. De Godheid kan niet lijden, de mensheid leed. De Godheid was bewolkt, nochtans zó, dat zij de kracht van de slag brak, door daden en door ondersteunen. Evenals een pijl, die op een koperen muur wordt geschoten, welks punt afbreekt en die terugstuit. Zo ook ging de pijl van Gods gramschap door Christus, door ziel en lichaam, en maakte Hem zeer beangst tot de dood toe. Maar de Godheid brak, evenals een koperen muur, de punt van de pijl, en ondersteunde de mens Christus.
Dit was een zeldzaam werk, wonderlijk en vreemd om aan te zien! De Engelen verwonderen zich, als zij God zagen staan. De Godheid stond om de pijlen af te weren, die de Heere afschoot op het heilig Kind Jezus. Niet zodra hadden de pijlen een gat gemaakt in Christus-mens, of de Godheid was altijd bij de hand, om er terstond balsem in te gieten, en het te helen, op hetzelfde ogenblik van lijden. En gelijk Christus-mens in Zijn ziel brandde, stak de Godheid Hem een bron van geloof, vertroosting, hoop en moed toe, zodat Hij volop kon drinken. Want Christus geloofde altijd, hoopte steeds en was steeds in het gebed.
Gelovigen, acht dan de hemel kostbaar, die zo duur gekocht werd. Wat een vreemd wonderlijk juk werd hier opgelegd, om de hemel te verwerven! Schaamt u dan, als u de hemel voor aarde en vuile lusten verkoopt. Zult u, wat Christus met Zijn dierbaar leven kocht, als een draad zonder knoop laten ontglippen? Helaas, ik zie, dat de mensen de zaligheid niet zo hoogschatten als Christus. Hij gaf er zóveel voor, zij werpen haar weg voor een stuiver.
De jonge erfgenaam wist niet hoe zwaar de strijd was voor zijn arme vader, die vroeg en laat opwas, en zich op de zeeën waagde, en driemaal schipbreuk leed, en door de Turken en zeerovers was gevangen genomen. Zo ook zijn wij maar jonge dwaze erfgenamen, die niet weten wat het verkrijgen van onze erfenis Hem gekost heeft. Hij moest er de nachtslaap voor missen. Het kostte Hem zózeer vermoeidheid en beangstheid van hart. Ja, Hij heeft er de Zoutzee van de toorn Gods voor overgezwommen.

En Ik nam die dertig zilverlingen en wierp ze in het huis des Heeren voor de pottenbakker.
Om er een akker voor te kopen voor bedelaars en vreemdelingen, want de Joden wilden niet hebben, dat de onbesnedenen mét hen werden begraven. Ziet u nu hoe de satan Judas behandelde? Hij overlegde hoe hij Christus zou verraden, en de duivel zei tot hem: 'u dient een schrale meester. Zou u Hem niet te gelde maken? De Hogepriester zal u wel wat voor Hem geven, dat zal u goed doen!' Judas deed het. Maar toen hij het ontvangen had brandde het hem op zijn consciëntie, en hij wierp het weg, en het is voor de pottenbakker geworpen om er een akker voor te kopen. Wat krijgen de erfgenamen en de executeurs van zijn dertig zilveren penningen? Eerst maakt hij een hondentestament, en dan laat hij niets aan zijn erfgenamen na. Er is reeds menige som geld, die verkregen is door Christus te verkopen, voor de pottenbakkers geworpen; vreemdelingen en bedelaars krijgen het. Zie maar naar grootsheid,

eer, kerkelijke bedieningen en bezittingen, die verkregen zijn door Christus te verkopen, of zij tot de derde erfgenaam toe gedijen. Vele hoge titels en waardigheden, die op die wijze verkregen zijn, zullen op de akker van de pottenbakker worden geworpen. Toen de duivel Judas verzocht vulde hij zijn hoofd en hart met hoop, en toen hij het geld wegwierp, in plaats van een bisdom te geven, lachte hij Judas uit en bespotte hem, dat hij zich had laten beetnemen. Toen Judas consciëntieziek was, wilde hij niet bij hem komen en hem moed inspreken. Ik denk, dat de duivel als een gemene bedrieger handelt, die zijn vinger in de as heeft gestoken op een plaats, waar nog vuur onder zat, en zich brandt. Dan gaat hij tot zijn buurman, hem verzoekende, en zegt, dat het niet heet is. Zo haalt de duivel hem ook over om er zijn hand in te steken, zodat hij zich brandt en het uitschreeuwt. Dan lacht de duivel hem uit en zegt: *wees gegroet.* De duivel heeft zijn handen gebrand aan de zonde, en hij zegt tegen Judas en anderen: 'Het is niet heet, steekt er uw handen maar in, voelt zelf maar.' En wanneer zij zich gebrand hebben, en uitschreeuwen, en de dertig zilverlingen wegwerpen, lacht hij hen uit.

Mij komt nu in de gedachte hoe Jacob Ezau ter rechter tijd beetnam, toen hij geen raad wist van de honger. Hij wilde hem zijn schotel moes niet geven, voordat hij hem zijn eerstgeboorterecht verkocht. Als de duivel ziet, dat de mensen bijna sterven van honger naar de wereld, hoge staat, en rijkdom, maakt hij hen wijs, dat zij niets zullen krijgen, tenzij zij hun eerstgeboorterecht verkopen. En wanneer hij hen eerst in een rechte stemming heeft gebracht en zij naar de wereld haken, dan krijgt hij ze wel zover, dat zij hun eerstgeboorterecht verkopen voor de zonde. Maar geloof mij, u zult uw mond branden aan de soep van de duivel. Als u Christus en uw geboorterecht loslaat voor de zonde, schraapt en haalt u slechts geld bijeen voor de akker van de pottenbakker.

Ja, wacht even, en zie hoe het met Saul en Judas aan het einde van de dag afloopt. Wanneer een huis in brand raakt, duurt het niet lang, of het vuur tast alle hoeken aan. Zo ook als u uw eerstgeboorterecht aan de duivel, de zonde en de wereld verkoopt, zal het vuur der hel, wanneer de dood komt, in uw consciëntie ontbranden, totdat alles in vlam staat, en u zult geen water kunnen krijgen om te blussen. O past dan op en hoedt u voor de vleierijen van de satan, de ijdele verlokkingen der wereld; want zij zijn alle slechts lege nieten, dingen van blote maneschijn. Men verhaalt dat mensen, die naar Italië reisden en daar hun goederen aan tovenaars verkochten, en naar zij meenden kisten vol goud kregen. Maar wanneer zij thuis kwamen en hun kisten openden, bleek het, dat er niets in was dan ronde platte stenen, en dus waren ze bedrogen. Zo ook staat u, wanneer u de wereld, de duivel en de zonde gelooft, niets anders dan bedrog te wachten. Weet u niet, dat de duivel, de wereld en de zonde, alle met mooie praatjes komen bedriegen en goud beloven, terwijl alles slechts blote nieten, lege schaduwen, en erger dan platte stenen zijn?

Nu, ik bid en smeek u, bij de ontfermingen Gods, bij het bloed des eeuwigen Verbonds, bij de prijs der verlossing van uw ziel, bij de zaligheid van uw onsterfelijke zielen, en daarbij, dat u naakt en bloot voor de Rechter van levenden en doden zult verschijnen: werpt deze wereld en de zonde achter uw rug. Haat en verfoeit elke zonde, in uzelf of in anderen, en gaat door deze wereld, leunende op Christus, uw oog op Hem als uw enige veilige Toevlucht geslagen houdende. De Heere zegene Zijn Woord aan u. Amen.